

Този нетраен, нетраен, нетраен свят*

• Борис Зубков,
Евгений Муслин

• преведе Владимир
Зарков

Пътешествието започна в мазето. Опасното пътешествие през целия Голлям град. Връчиха му огромен неудобен пакет и щом го пое в ръцете си, вече беше престъпник. Набързо му обясниха мерките за безопасност - по кои улици да не минава, как да се държи при среща с агенти от Службата за сигурност, какви отговори да предпочете при вероятния разпит. Исакаха да изпратят с него и придружител, но той отказа. За какво му е? Двама биха изглеждали поподозрително. А разделената на две опасност си остава все същата. Все едно да скочат от моста... заедно. Вместо един удавник ще са двама. Каква полза има? По-добре сам до помъкне през целия град този страшен товар, да останане сам с трудната за носене кутия, побрала ОНОВА.

...И все пак колко е неудобен този пакет! Адски неудобен! Сякаш целият е само от ъгли. Ако го сложиш на коленете си, остриите му краища се забиват под мишниците, твърдият ръб смазва ребрата, а придържашите го ръце изтръпват.

Не бива обаче да шава, ще привлече вниманието към себе си. Бездруго неговата кутия пречи на всички наоколо.

Теснотията във вагона на метрото е като сладко от сливи, натъпкани в бурканче. Той обичаше сладко от сливи. Като малък, де. Вече няма истински сливи. Сега основна храна са бисквитите "Пупс". Във вагона всички дъвчат тези бисквити. Хората ги преживят неспирно, от сутрин до вечер. Знаменитите бисквити "Пупс", които никога не те засищат. Заводите, където ги синтезират, работят на денонощен режим. "Бисквитите "Пупс" обновяват мускулите, втечняват жлъчните сокове и разширяват атомите в целия организъм..." Да, бе! Сметката е простичка - по-изгодно е да продадеш цял влак боклук, отколкото един камион истинска храна. В устата бисквитите писукат тихичко и тутакси се изпаряват. Струва ти се, че стискаш със зъби мънички гумени топчици с въздух под налягане и нищо друго.

Проклетият пакет все се изплъзва от коленете му. Не си чувства ръцете, сякаш са на някой друг.

Баща му имаше камъни в бъбреците. Старовремска благородна болест. Напоследък тя рядко сполетява някого. Колко гордо майка му пълнеше ваната с гореща вода, когато баща му се при-

свиваше от поредния пристъп! Нека всички научат, че нейният съпруг страда от изключителна, благородна болест! А за бисквитите "Пупс" не може да се каже, че тежат като камък на стомаха или другите органи. Дори да изплюскаш двукилограмова кесия, отново ще усетиш зверски глад. И жажда. Хората наоколо дъвчат пискащите бисквити и облизват пресъхналите си устни. Той знае за какво си мечтаят пътниците в метрото - на първата спирка да се нахвърлят върху автоматите с напитката "Пий за цент". Течността не утолява жаждата, затова я поглъщат в колосални количества. Автоматите продават порции по десетина литра, жертвите на жаждата подлагат под кранчето цели хартиени кофи...

Въпреки всичко пакетът се хлъзна по коленете му!... Ужасна небрежност!... Опря се с острия си ъгъл в нечий корем, покрит със зелен шлифер... Само това му липсваше!

Кен Прайс долови втрещения поглед на мъжа със зеления шлифер. Усещаше го дори с кожата на челото и връхчетата на ушите си. Поглед, тежък като оловна плоча, пронизващ като фаровете на полицейска кола. Прайс си глътна корема, помъчи се да прикрие кутията едва ли не под ребрата си, притисна се към облегалката на скамейката, копнеше да се смали, да се сплеска на пита... О, ужас!... Обвивката на пакета! Спуща се!... И сега всички ще видят ОНОВА - неговото престъпление!... Скандал,

врява, възмутени лица... Този тип със зелената дрешка ще спре влака на сред тунела. Студената стомана на белезниците ще се впие в кожата на китките... В Службата за сигурност го чака кълбото-изолатор за особено опасни престъпници... Виждаше ги неведнъж по филмите: стъклени сфери-клетки, увиснали на яки конзоли около висока железобетонна кула... Прайс трепна и без да вдига глава, нелепо изви очи нагоре и се престаши да погледне собственика на зеления шлифер. Човекът бе свалил очилата си и примижаваше късогледо, докато се опитваше да изтрие стъклата с хартиена кърпичка. Значи на Прайс му провървя. Този тип носеше евтини, бързомътнеещи очила. Само седмица след покупката през тях няма да видиш и собствения си нос. Все същият Универсален търговски принцип - нетрайните вещи се купуват по-често. Ако са евтини, купуваш ги все по-често. Всеки месец, после всяка седмица, ден, час... В джоба на Прайс нещо звънна протяжно и силно, после издаде проточено скърцане и изведнъж избухна. Взриви се часовникът с еднократно навиване. "Щом пружината се разхлаби, часовникът избухва учудващо мелодично." Рекламно забълбукване! Мелодично, как пък не! Скрибуцане по стъклопласт, това е тяхната мелодийка! Ако ще да го режат с бързозатъпяващ трион, повече няма да купи такъв часовник. Разбира се, ако изобщо си купи нещо занапред. Ако и той, и ОНОВА не

попаднат в лапите на агентите от Сигурността. Прайс бръкна в джоба си. Пръстите му напипаха нещо като бучица слuzеста глина. Бър-р-р... Останките от часовника. Най-новият блицметал, от него вече правят какво ли не, дори автомобили. Май и зетят на Кен имаше нещо общо с този патент. Специалният блицметал с особена структура само за две седмици се разめква в слuzеста гадост...

Човекът пред него още си търкаше очилата, изобщо не му беше до някакви подозрителни пакети. Напразно се изплаши! Ясно е, че мъжът със зеления шлифер няма нищо общо със Службата за сигурност. Там не са чак толкова тъпи, че да нахлузват на ушите на агентите си бързо помътняващи очила.

Ами обвинката на пакета?!... Прайс се смръзна. Как можа да я забрави?! Опаковката се е сцепила и отгоре, и отстрани, разпада се пред очите на всички! Само още секунда и е свършено с него!... Уф, не! Всичко е наред! Всичко е както трябва! Нали уви ОНОВА в парчето от стария брезент, с който дядо му покриваше камиона си. ОНОВА само отвън е в бързокъсач се хартиен чувал, отвътре го пази здравият брезент. Прекрасно парче, в тези времена напразно безценно. Получи го по наследство, другото парче се падна на Меди. Старият брезент напълно прикрива съдържанието на пакета.

И все пак трябва още веднъж да се качи в друг влак. За да оплете следите

си. Да стои до вратата с равнодушно изражение и да изскочи в последния миг, когато влакът вече потегля. А после да повтори същото в обратния ред - да чака, докато всички влязат във вагона, и да се шумгне през затварящата се врата. Ако никои не намира да влезе с него, значи не го следят. Там, в мазето го научиха да се държи така.

Прайс слезе на спирка от Централния кръг и прекоси перона. Изтърва първия влак, дочака втория, чу сигнала за тръгване, позабави се още секунда и когато вратата се плъзна за затваряне, нахълта във вагона. Неочаквано насреща му се устреми някакъв заляпал се дебелак. Прайс отстъпи заднешком, олюля се и за да не изтърве пакета, по инстинкт протегна ръце напред. Двете крила на вратата стиснаха пакета и го изтръгнаха от ръцете му. Влакът потегли с тласък. За частица от секундата Прайс успя да забележи, че пакетът се е подал поне наполовина извън вагона. Мярна се червената лампичка в края на влака и мракът на тунела погълна вагоните. Прайс се втурна след тях по перона. Блъскаха го, а той си пробиваше път през тълпата. Перонът свърши. Влакът отнасяше пакета. Загубил ума и дума, Прайс скочи на релсите. Зад него се разкрещяха. Нададе вой сирена, разкъсала с пронизителния си звук гъстия задух. Прайс тичаше между релсите. Приличаха му на дебели блестящи змии и се плашеше, че ще се увият около краката му. Затова бягаше

с неестествено високи подскоци. Сирената не преставаше да вие. Той си запуши ушите с пръсти, падна и се удари болезнено. Скочи тутакси и хукна напред. От двете му страни, отгоре и отдолу се плъзгаха назад светлинни сигнали, мигаха семафори, ярко жълтееха надписи. Проблясъците се сливаха и очертаваха в тъмата блестящи линии. Падна още три-четири пъти. Елегантните обувки с бързо протъркващи се подметки се разпадаха като кората на изгнил банан. Самооткъсващите се копчета валяха като градушка. Яката на ризата-еднодневка се разтопи и потече на мазни капки по гърба му. От джоба му изхвъркна бързогубещият се портфейл. Коланът от бързогниеца кожа се пръсна. Прайс бягаше и се препъваше, хванал с едната си ръка панталона. Светът на нетрайните вещи се гавреше с него. А наблизко сякаш подтичваше страхът. Погълнал пространството грохот се стовари изотзад. Настигаше го влак. Но сводовете на тунела заблудиха Прайс - грохотът всъщност предупреждаваше за насрещен влак. Ослепителният лъч на едноокия фар го парализира, краката му залепнаха за релсите, почувства металния дъх на връхлитания влак, който растеше пред очите му. Гореща въздушна вълна го запрата настрана и го спаси. Нажежен прах се впи в лицето му, тътенът се отдалечи.

Едва пристъпвайки с босите си крака, той се довлече до следващата спирка. Издърпаха го върху перона. Разго-

рещени лица. Колко са много! Къде е неговият пакет? Доближи го полицаи. Глоба ли? Не възразява, ето ви парите. Къде е пакетът?... Дали е луд? Не, ето визитната картичка на психиатъра, можете да проверите при него... Къде е пакетът? Дали да дойдат санитарии? Благодаря, вече се чувства по-добре... Къде е пакетът?

Донесоха му го. Доста посмачкан, но невредим. Старият брезент издържа изпитанието. Никои не е видял КАКВО има вътре. Никои... О, Боже! Размина му се!

Прайс провлачваше единия си крак и простенваше тихо, но успя да излезе на чист въздух. Беше полугол, затова се помъкна към търговските автомати. Пускаше монети и пъхаше ръцете, краката и шията си в полукръглитите отвори. Автоматите му нахлузиха еднодневни обувки, залепиха на ризата му еднократна яка, сложиха му падащи бутонели, залепиха на дупките бързопадащи кръпки и му пробутаха модната шапка "Слагай-хвърляй". Всеки път, когато автоматът с весело чегъртане поглъщаше поредната монета, мощен високоговорител изкрещяваше: "Ще ви облечем завчас, а пък утре - прас!" Железните юнаци продаваха евтин боклук... Вещи-еднодневки. Здрави колкото въже от тесто. Издръжливи колкото парче лед върху жарта в скара. Купчинка прах, шепа дим и нищо повече. Книги с изчезващ текст - след седмица зяпащи празни страници. Почерняващи вестни-

ци, които не успяваш да прочетеш и си принуден да купуваш следващото издание час по-късно. Бързоохлаждащи и лесностояеми тигани. Микропропускливи тенджери. Втвърдяващи се възглавници. Запушващи се чешми. Парфюм “Коко”, който след седмица се вмиришава. Пирони от блицметал. Хартени телевизори... Евтинията не можеше да замести трайността. Напротив, разоряваше купувача. Въртележката на принудителните покупки се ускоряваше, изсмукваше душата и изпразваше джобовете...

Последната монета Прайс пушна в процеп на едно жълто стълбче. В тротоара се отвори капак и се издигна едноместна пейка за кратък отдих. След всички преживелици можеше да си позволи този лукс. До стълбчето спря кученце. Прайс се наведе, за да премести пакета по-близо до пейката. Кученцето злобно оголи зъби и Прайс се отдръпна рязко. Уличните кучета са опасни. И то твърде опасни! Придържайки се към повсеместния Търговски принцип, фирмата “Дакел-пудел лимитид” доставя на възрастните дами стайни кученца, които побесняват след три седмици. Естествено стопанките им ги изритват на улицата, без да чакат изтичането на гаранционния срок. Ако му впръска в крака порция отровна слюнка... Ама че кошмар! Докопа пакета, скочи на пейката и заплашително замахна към кученцето. То подви опашка и хукна, но тежкия пакет се изплъзна от ръцете на Прайс и тупна на асфалта. А минутите в същия миг го подритнаха към

края на тротоара. Дръвник! Левак! Уплаши се от жалко помиарче!... Вдигни пакета!... Не. Не се поддавай на първото хрумване! Бъди предпазлив като монтажник на върха на телевизионна кула. Ако те следят, по-благоразумно е да се престориш, че нямаш нищо общо с пакета, с тази ужасна улика за престъплението ти. Сега никой не може да докаже, че пакетът е твой - ти си тук, а той е там. Успокой се! Седни! Престори се, че се занимаваш с шапката си, тя също падна от внезапното движение. Вземи я, оправи я. А така! Чудесна шапка, изработена специално за ходене по слънчевата страна на улицата. Има и други, твърде подобни, но са само за сенчестата страна, а на слънце просто изветряват. Пуф... и ги няма! В тази шапка обаче има етикет “четиринадесет часа на слънце”. После, разбира се, и тя изветрява... А пакетът си лежи на мястото. Всички бързат, подминават го, никой не го и поглежда.

Никой ли? Хайде, де! Ами блондинката в кариерния костюм? Спряла е на пет крачки от Прайс и си дава вид, че разглежда отражението си в стъклото на витрината. Беше готов да се закълне, че тя спря там тъкмо в мига, когато той неволно запрати пакета по кучето. Тази жена е агент на Сигурността. Много домакини припечелват допълнително, защото имат свободно време - изпълняват по-деликатни поръчки на Службата. И какво зяпа в тази скапана витрина? Ами че това е мъжки магазин. Какво търси там? Балсам за плешивци, превръщащ се в Изтребител за

коса? Или тиранти от хартени каначета?... А, ето какво било! Оглежда в стъклото кариерния си костюм. Кафявите ивици, образуващи каретата, стават все по-широки. Костюмът се разпада!

Блондинката изскимтя, обгърна се с ръце, за да задържи остатъците от дрехите си, и досущ като плувкиня, скачаща в студена вода, се хвърли към най-близката кабинка за преобличане. Тези пъстри кабинки стърчаха на всички кръстовища, а вътре автоматите, продаващи конфекция, чакаха поредната си жертва.

Внезапно Прайс плъсна на тротоара - пейката за кратък отдих му се изплъзна и се прибра под капака. Той се надигна и за пръв път през целия ужасен ден ненадейно му олекна на душата. Безметежно, дори позволявайки си да подсвирква, Прайс си взе пакета и тръгна към 440-та улица.

Там беше домът му, където го чакаха и се вълнуваха. Чак там поне донякъде ще се почувства на сигурно място.

Жена му го пресрещна в коридора. Горкичката! Колко ли пъти е изтичвала навън да го посреща? Колко ли пъти се е заслушвала в крачки, тропот, шумолене? Милата му тя! Само заради нея дръзна да извърши кошмарното пътешествие.

Отидоха направо в кухнята, чийто единствен прозорец гледаше към пустееща площадка с бурени. От крайната стая се разнасяше вой на банциг. Раз-

бира се, там никой нищо не режеше. Виеше нетрайната грамофонна плоча. След десетина просвирвания цигулковият квартет се превърна в солово изпълнение за банциг.

- Донесе ли ОНОВА? - попита Сали.

Тя не се престраши да назове съдържанието на пакета, както суеверният дивак не изрича името на животното, което дебне.

- Донесох го. Нали толкова ме молеше?

- Разгърни го, искам да погледна.

- Дръпни пердето.

- Разпадна се малко преди да се върнеш. Но няма от какво да се притесняваш, миличък. Стъклата на прозореца потъмняха още сутринта. Никой няма да ни види.

Той свали брезента и откри продълговата кутия от сивкав картон. Разкъсаха я и поставиха ОНОВА наред с кухнята.

Беше Кухненска Табуретка. Истинска! Здрава! От истински бор. Направиха я сутринта в нелегалната работилница и свежите кехлибарени капчици на истинското дърводелско лепило блестяха толкова апетитно, че на човек му се приискваше да ги оближе.

Федералният търговски закон забраняваше продажбата и покупката на здрави вещи. Сурови наказания заплашваха нарушителите. Но Прайс успя, не се поколеба да подари на жена си за рождения ѝ ден Истинска Здрава Кухненска Табуретка!